

Arrest

nr. 185 664 van 20 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 november 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. RONSE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, de heer E., E. H. E., luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart een Iraaks staatsburger te zijn van soennitisch Arabische origine, afkomstig van Bagdad, Irak. Tot 2006 woonde u in de overwegend sjjiitische wijk al-Talibiya samen met uw echtgenote R.(...) M.(...) O.(...) O.(...) (OV (...)). U baatte er een gaming- en internetzaak uit. In oktober 2006 werd uw zaak in brand gestoken door leden van het Mehdi-leger omdat zij vonden dat dergelijke zaken haram zijn, en omdat u soenniet bent. Een vriend van u die lid was van deze militie, waarschuwde u dat men u wilde vermoorden. Enkele dagen later verlieten jullie de wijk. Jullie verhuisden naar de eveneens overwegend sjjiitische wijk al-Shaab. Om niet het slachtoffer te worden van het sektarisch geweld, deden jullie zich voor als sjjieten. In 2009 reed u met uw wagen een man aan die zonder kijken de weg was

overgestoken. U ging het ongeval melden bij de politie en werd drie dagen vastgehouden. Op de derde dag kwam de vader van het slachtoffer naar de politie. Omdat er een akkoord was gesloten tussen de stammen om de zaak buiten de rechtbank om te regelen, werd u vrijgelaten. Uw stam was akkoord gegaan met een schadevergoeding van zeventig miljoen dinar. Indien jullie dit bedrag niet zouden betalen, zou de stam van het slachtoffer recht hebben op een vrouw van uw familie. Omdat uw familie niet over dergelijke financiële middelen beschikt en uw enige zus reeds getrouwd was, betekende dit dat uw dochter uitgehuwelijkt zou worden eens ze twaalf jaar zou zijn (i.e. in 2019). Na dit voorval bleef u in Bagdad wonen. Vanaf 2010 werkte u voor de Britse beveiligingsfirma G4S op de luchthaven van Bagdad. Eind 2011 werd uw wagen beschoten op een tweehonderdtal meter van de luchthaven vanuit een wagen die stil stond op de pechstrook. Nadien ging u niet meer terug naar uw werk. In juli 2015 wandelde een buurvrouw jullie woning binnen en zag dat uw vrouw aan het bidden was op de soennitische manier. Het nieuws dat jullie soennieten waren ging snel rond in de wijk en ongeveer zes dagen later vond u een dreigbrief van de sjiitische militie Asa'ib Ahl al-Hak aan de deur. U besloot om zo snel mogelijk te vertrekken naar de soennitische wijk al-Gazaliya. Van daaruit vertrokken jullie op 12 augustus 2015 met het vliegtuig naar Ankara. Vanuit Turkije reisden jullie illegaal naar het Griekse eiland Mytilini. Jullie werden er geregistreerd en reisden nadien op clandestiene wijze naar België, waar jullie aankwamen op 29 augustus 2015 en twee dagen later asiel aanvroegen.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende documenten neer: de identiteitskaarten van u, uw vrouw en jullie kinderen; onvolledige kopies van jullie paspoorten; de nationaliteitsbewijzen van u en uw vrouw; een kopie van uw rijbewijs en rantsoenkaart; uw woonstbewijs; uw huwelijksakte; uw werkbadge; een studentenkaart van de Universiteit van Mons; een foto van een dreigbrief van Asa'ib Ahl al-Hak; en een foto van het overlijdensattest van de broer van uw echtgenote.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten nadat u en uw gezin bedreigd werden door de sjiitische militie Asa'ib Ahl al-Hak (hierna 'AAH') omdat jullie als soennieten in een sjiitische wijk woonden. Bij een eventuele terugkeer vreest u vermoord te worden. Tevens zou uw dochter eens zij de leeftijd van twaalf jaar bereikt heeft, uitgehuwelijkt kunnen worden aan de persoon die u in 2009 had aangereden met de wagen, tenzij er tegen dan een compensatie van zeventig miljoen dinar is betaald - geld dat uw familie niet heeft. Dit werd afgesproken tussen uw stam en de stam van de persoon die u had aangereden. Indien u uw dochter niet zou afstaan, zou de tegenpartij uw hele familie vermoorden. (CGVS d.d.17/05/2016, p.9-10, 12)

Omwille van de onderstaande redenen kan er evenwel niet besloten worden tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Ten eerste dient vastgesteld te worden dat u er niet in slaagt de door u voorgehouden problemen uit 2015 aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van u en uw echtgenote aangaande deze problemen. Zo verklaarde u dat er slechts een zestal dagen verstreken tussen het moment waarop de buurvrouw zou hebben gezien dat uw echtgenote op de soennitische manier aan het bidden was, en het ontvangen van de dreigbrief. (CGVS, p.6) Uw echtgenote daarentegen verklaarde dan weer dat er drie weken passeerden. Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid in jullie verklaringen, bleef uw echtgenote erbij dat het drie weken was, er aan toevoegend dat u veel vergeet. (O.(...) – CGVS, p.8) Louter beweren dat u zich vergist, is evenwel onvoldoende om de tegenstrijdigheid op te heffen. Het verschil in tijdsverloop is van een dergelijke aard dat er bezwaarlijk kan worden aangenomen dat u zich de feiten niet accuraat zou herinneren. Bovendien had u ook reeds voor de Dienst Vreemdelingenzaken melding gemaakt van een tijdsverloop van "enkele dagen". (vragenlijst CGVS, vraag 3.5)

Voorts werd er een inconsistentie teruggevonden tussen jullie beider verklaringen over de maatregelen die uw vrouw zou hebben genomen om niet betrappt te worden door de (sjiitische) burens. U verklaarde dat uw vrouw de deur sloot als ze bad maar dat ze het op de dag dat de buurvrouw haar zag, vergeten was. (CGVS, p.17) Uw echtgenote verklaarde dan weer dat zij meestal de deur open liet omdat u steeds thuis kon komen. Gevraagd of ze voorzorgen nam opdat niemand haar zou kunnen zien bidden, stelde zij dat ze soms in de kamer en soms in de keuken bad. Toen er daarop gevraagd werd of zij iets deed opdat de burens niet zomaar binnen zouden kunnen komen terwijl zij aan het bidden was, maakte uw

echtgenote nog steeds geen melding van het feit dat ze de deur op slot deed. Zij stelde zelfs dat het niet in haar op kwam om maatregelen te nemen. (O.(...) – CGVS, p.8-9) Dit valt bezwaarlijk te rijmen met uw verklaringen. Toen haar daarop expliciet werd gevraagd of zij normaal gezien de deur op slot deed als ze aan het bidden was, gaf uw echtgenote aan dat ze dit “af en toe”, “soms” deed (O.(...) – CGVS, p.9), hetgeen nog steeds moeilijk te rijmen valt met uw verklaringen als zou dit de gangbare praktijk zijn. Pas toen zij met uw verklaringen geconfronteerd werd, verklaarde uw vrouw dat zij meestal de hoofddeur sloot en het toeval was dat ze het op het moment dat ze betrappt werd, niet had gedaan. (O.(...) – CGVS, p.9) Dit laatste is dan weer bezwaarlijk te rijmen met haar eigen initiële verklaringen (supra).

Verder zijn ook de verklaringen van u en uw echtgenote voor de Dienst Vreemdelingenzaken tegenstrijdig met deze voor het Commissariaat-generaal. Zowel u als uw echtgenote gaven voor de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat de burens hadden gezien dat (ook) u aan het bidden was op de soennitische manier. U verklaarde: “[een buurman] zag dat ik aan het bidden was op een soennitische manier.” (vragenlijst CGVS, vraag 3.5) Uw echtgenote stelde eveneens dat “[onze burens] hebben gezien dat we aan het bidden waren op de soennitische wijze.” (O.(...) - vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Voor het Commissariaat-generaal verklaarden jullie dan weer dat de burens enkel uw vrouw hadden zien bidden en dat u op dat moment niet thuis was. (CGVS, p.17-18; O.(...) – CGVS, p.7) Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, opperde u de mogelijkheid dat er een fout gebeurd is op de Dienst Vreemdelingenzaken. (CGVS, p.24) Dit overtuigt evenwel niet. Bij het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u aan dat uw verklaringen betreffende uw problemen in Irak aan u waren voorgelezen op de Dienst Vreemdelingenzaken, én dat u uw verklaringen nogmaals had overlopen met uw advocaat. U maakte melding van twee andere fouten maar stelde expliciet dat er geen andere fouten in de tekst stonden. (CGVS, p.2) U hebt bijgevolg tot twee keer toe de kans gehad deze fout aan te halen, wat u niet hebt gedaan. De tegenstrijdigheid blijft dan ook overeind.

De bovenvermelde tegenstrijdigheden en inconsistenties raken aan de kern van dit aspect van uw asielrelaas, zijnde de wijze waarop men ontdekt zou hebben dat jullie soennieten zijn en de daaropvolgende dreigbrief van AAH. De geloofwaardigheid ervan wordt dan ook op ernstige wijze ondermijnd.

Wat betreft de door u neergelegde dreigbrief, dient opgemerkt te worden dat deze niet vermog om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Ten eerste dient er op te worden gewezen dat corruptie zeer wijdverspreid is in de Iraakse samenleving en allerlei (officiële) documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Hierdoor is de bewijswaarde van Iraakse documenten zeer relatief. De bewijswaarde wordt verder aangetast door de vaststelling dat u enkel een soort van foto hebt neergelegd, waardoor de authenticiteit van het stuk en de inhoud ervan niet nagegaan kan worden. Voorts stelde u incorrect dat het embleem van AAH een rode tank is. Uit Informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie toegevoegd is aan het administratief dossier, alsook uit de door u neergelegde brief zelf, blijkt dat dit in feite een arm is die een geweer vasthoudt met op de achtergrond een kaart van Irak.

Ten tweede dient vastgesteld te worden dat u evenmin uw vrees aannemelijk maakt dat uw dochter uitgehuwelijkt zou worden omwille van een stammenovereenkomst die de compensatie zou hebben geregeld voor het feit dat u iemand zou hebben aangereden.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u noch van het ongeval zelf, noch van de overeenkomst tussen de stammen enig document hebt neergelegd. Bovendien dient vastgesteld te worden dat uw kennis over het overleg van de stammen dat vooraf ging aan het akkoord, zeer beperkt is. Aangaande eventuele documenten hierover, stelde u in eerste instantie dat een dergelijk akkoord niet op papier wordt gezet (CGVS, p.15), hetgeen op zich hoogst opmerkelijk zou zijn gezien het belang van een dergelijk akkoord. Direct erna kwam u evenwel terug op uw aanvankelijke verklaring en stelde u dat u in feite niet weet of er een document opgesteld wordt. Voorts bleek u niet te weten of er een bemiddelaar aanwezig was bij het overleg (CGVS, p.15) en kon u niet zeggen wat de aanvankelijke eis was geweest van de tegenpartij als het finale akkoord het resultaat was van een onderhandeling (CGVS, p.16). En ondanks het feit dat het hoofd van de stam in principe een belangrijke rol speelt bij het overleg – ook u gaf aan dat hij aanwezig moet zijn bij de onderhandelingen – wist u in eerste instantie niet wie uw stamhoofd is. Pas in tweede instantie verklaarde u plots dat de grootvader van uw vrouw ook aanzien wordt als sheikh. (CGVS, p.16) De vraag rijst in dit geval waarom u dit niet onmiddellijk zou hebben aangegeven indien hij de rol van stamhoofd zou hebben vervuld. Verder kon u evenmin zeggen wie het hoofd van de stam van de tegenpartij was. (CGVS, p.16) Ten slotte was er nog een inconsistentie

tussen uw verklaringen en deze van uw vrouw over de personen die uw stam vertegenwoordigden bij de onderhandeling. U stelde dat uw vader, schoonvader en de grootvader van uw vrouw aanwezig waren. (CGVS, p.12) Uw echtgenote daarentegen stelde dat naast deze drie ook uw broer aanwezig was. (O.(...) – CGVS, p.11) Deze inconsistentie, uw zeer beperkte kennis en het gebrek aan documenten zijn niet aannemelijk te noemen gezien het feit dat u sinds het voorval nog jarenlang in Bagdad hebt verbleven en bijgevolg afdoende had kunnen informeren naar de precieze gebeurtenissen en het eventuele bestaan van bewijsstukken. Gelet op het voorgaande, en gelet op het feit dat tevens uw directe vluchtaanleiding niet geloofwaardig is (supra) – hetgeen uw algemene geloofwaardigheid aantast – dient te worden besloten dat u het door u voorgehouden risico voor uw dochter niet aannemelijk maakt.

Ten derde haalde u nog twee voorvallen aan die zich zouden hebben afgespeeld enkele jaren voor uw vertrek, met name de brandstichting in uw winkel in de wijk al-Talibiya in 2006 en de beschieting van uw auto in 2011. (CGVS, p.22, 25) In geen van deze feiten kan een actuele vrees voor vervolging of een actueel risico op het lijden van ernstige schade worden vastgesteld.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat wat betreft uw werk op de luchthaven voor G4S, dat de oorzaak zou zijn geweest voor de beschieting, er een inconsistentie is tussen uw verklaringen en de door u neergelegde badge. U verklaarde dat u tot eind 2011 werkzaam zou zijn geweest op de luchthaven en dat u stopte direct na de beschieting. (CGVS, p.8,25) Echter, de door u neergelegde badge is slechts geldig tot eind januari 2011. (zie stuk 3) Hierdoor rijzen er ernstige twijfels bij uw verklaring als zou u eind 2011 nog op de luchthaven hebben gewerkt. Wat er ook van zij, de beschieting van uw auto zou louter ingegeven zijn door het feit dat u als Irakees voor een Britse beveiligingsfirma werkte. Na dit voorval zou u evenwel gestopt zijn met dit werk (CGVS, p.25) en ogenschijnlijk nog ettelijke jaren in Bagdad hebben gewoond. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u nadien nog problemen hebt gekend omwille van uw (vroegere) werk. Evenmin blijkt een verband tussen dit voorval en de door u aangehaalde problemen kort voor uw vertrek. Wat betreft de brandstichting, dient vastgesteld te worden dat deze plaatsvond ten tijde van het ernstige sektarische geweld van 2006-2007 maar dat u aan de dreiging die u toen voelde bent ontkomen door te verhuizen uit de wijk. Nadien hebt u klaarblijkelijk nog jarenlang in Bagdad verbleven. Ook hier blijkt nergens uit uw verklaringen dat u nadien nog problemen zou hebben gekend met het Mehdi-leger, noch blijkt er een verband met de vermeende aanleiding voor uw vertrek. Bijgevolg kan in deze geen actuele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit worden vastgesteld.

Ten vierde, wat betreft de door uw echtgenote aangehaalde vrees dat jullie dochter iets zal overkomen omdat er al twee bomaanslagen zijn gepleegd in de buurt van haar school (O.(...) – CGVS, p.4-5), wordt verwezen naar de bespreking van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, verderop in onderhavige beslissing.

Wat betreft de vrees van uw echtgenote, ten slotte, dat het nu “haar beurt” is nadat haar broer is omgekomen (O.(...) – CGVS, p.4), kan er in jullie hoofde geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden vastgesteld. Haar broer werd als soldaat tijdens zijn dienst gedood door IS ((O.(...) – CGVS, p.3). Uit jullie beider verklaringen voor de asielinstanties blijkt op geen enkele wijze een verband met jullie persoonlijke asielrelaas.

Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het Commissariaat-generaal er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit

dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het Commissariaat-generaal betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het Commissariaat-generaal benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het Commissariaat-generaal wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het Commissariaat-generaal wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele

veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het Commissariaat-generaal benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen.

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het Commissariaat-generaal er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het Commissariaat-generaal erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk

uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het Commissariaat-generaal er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten vermogen niet om de bovenstaande conclusies te wijzigen. De identiteitskaarten van u, uw vrouw en jullie kinderen; de onvolledige kopies van jullie paspoorten; de nationaliteitsbewijzen van u en uw vrouw; de kopieën van uw rijbewijs en rantsoenkaart; uw woonstbewijs; en uw huwelijksakte; bevatten louter persoonsgegevens die door mij niet in twijfel getrokken worden. Het overlijdensattest van uw schoonbroer staat enkel zijn overlijden. Het bevat geen informatie aangaande de door u voorgehouden problemen. Uw studentenkaart van de Universiteit van Mons, ten slotte, bevat geen informatie over uw vermeende problemen in Irak.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. (...)"

De bestreden beslissing in hoofde van verzoekster, mevrouw O., R. M. O., luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart een Iraaks staatsburger te zijn van soennitisch Arabische origine, afkomstig van Bagdad, Irak. Tot 2006 woonde u in de overwegend sjjiitische wijk al-Talibiya samen met uw echtgenoot E.(...)

H.(...) E.(...) (OV (...)). Uw man baatte er een gaming- en internetzaak uit. In oktober 2006 werd zijn zaak in brand gestoken door leden van het Mehdi-leger omdat zij vonden dat dergelijke zaken haram zijn, en omdat jullie soennieten zijn. Enkele dagen later verlieten jullie de wijk. Jullie verhuisden naar de eveneens overwegend sjiitische wijk al- Shaab. Om niet het slachtoffer te worden van het sektarisch geweld, deden jullie zich voor als sjiieten. In 2009 reed uw man met zijn wagen een man aan die zonder kijken de weg was overgestoken. De stam van uw man en van de persoon die was aangereden kwamen overeen om de zaak buiten de rechtbank om te regelen. De stam van uw man ging akkoord met een schadevergoeding van zeventig miljoen dinar. Indien jullie dit bedrag niet zouden betalen, zou de stam van het slachtoffer recht hebben op een vrouw van de familie van uw man. Omdat de familie niet over dergelijke financiële middelen beschikte en er geen ongehuwde vrouwen waren, betekende dit dat uw dochter uitgehuwelijkt zou worden eens ze twaalf jaar zou zijn (i.e. in 2019). Na dit voorval bleven jullie in Bagdad wonen. Eind 2010, toen hij op de luchthaven werkte, werd de wagen van uw man beschoten. Nadien ging hij niet meer terug naar zijn werk. In juli 2015 wandelde een buurvrouw jullie woning binnen en zag dat u aan het bidden was op de soennitische manier. Het nieuws dat jullie soennieten waren ging snel rond in de wijk en ongeveer drie weken later vond uw man een dreigbrief van de sjiitische milizie Asa'ib Ahl al-Hak aan de deur. Jullie besloten om zo snel mogelijk te vertrekken naar de soennitische wijk al-Gazaliya. Van daaruit vertrokken jullie op 12 augustus 2015 met het vliegtuig naar Ankara. Vanuit Turkije reisden jullie illegaal naar het Griekse eiland Mytilini. Jullie werden er geregistreerd en reisden nadien op clandestiene wijze naar België, waar jullie aankwamen op 29 augustus 2015 en twee dagen later asiel aanvroegen.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag op dezelfde problemen als uw echtgenoot beroept. Daarnaast haalt u nog aan te vrezen voor het leven van uw dochter omwille van enkele bomaanslagen in de buurt van haar school; en vreest u na de dood van uw broer zelf "aan de beurt" te zijn. (CGVS d.d.17/05/2016, p.4-5) Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot door mij besloten werd dat uw echtgenoot de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing betreffende de asielaanvraag van uw echtgenoot vindt u hieronder terug. De door u zelf aangehaalde asielmotieven werden eveneens in deze beslissing besproken.

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten nadat u en uw gezin bedreigd werden door de sjiitische milizie Asa'ib Ahl al-Hak (hierna 'AAH') omdat jullie als soennieten in een sjiitische wijk woonden. Bij een eventuele terugkeer vreest u vermoord te worden. Tevens zou uw dochter eens zij de leeftijd van twaalf jaar bereikt heeft, uitgehuwelijkt kunnen worden aan de persoon die u in 2009 had aangereden met de wagen, tenzij er tegen dan een compensatie van zeventig miljoen dinar is betaald - geld dat uw familie niet heeft. Dit werd afgesproken tussen uw stam en de stam van de persoon die u had aangereden. Indien u uw dochter niet zou afstaan, zou de tegenpartij uw hele familie vermoorden. (CGVS d.d.17/05/2016, p.9-10, 12)

Omwille van de onderstaande redenen kan er evenwel niet besloten worden tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Ten eerste dient vastgesteld te worden dat u er niet in slaagt de door u voorgehouden problemen uit 2015 aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van u en uw echtgenote aangaande deze problemen. Zo verklaarde u dat er slechts een zestal dagen verstreken tussen het moment waarop de buurvrouw zou hebben gezien dat uw echtgenote op de soennitische manier aan het bidden was, en het ontvangen van de dreigbrief. (CGVS, p.6) Uw echtgenote daarentegen verklaarde dan weer dat er drie weken passeerden. Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid in jullie verklaringen, bleef uw echtgenote erbij dat het drie weken was, er aan toevoegend dat u veel vergeet. (O.(...) – CGVS, p.8) Louter beweren dat u zich vergist, is evenwel onvoldoende om de tegenstrijdigheid op te heffen. Het verschil in tijdsverloop is van een dergelijke aard dat er bezwaarlijk kan worden aangenomen dat u zich de feiten niet accuraat zou herinneren. Bovendien had u ook reeds voor de Dienst Vreemdelingenzaken melding gemaakt van een tijdsverloop van "enkele dagen". (vragenlijst CGVS, vraag 3.5)

Voorts werd er een inconsistentie teruggevonden tussen jullie beider verklaringen over de maatregelen die uw vrouw zou hebben genomen om niet betrappt te worden door de (sjiitische) burens. U verklaarde dat uw vrouw de deur sloot als ze bad maar dat ze het op de dag dat de buurvrouw haar zag, vergeten was. (CGVS, p.17) Uw echtgenote verklaarde dan weer dat zij meestal de deur open liet omdat u steeds thuis kon komen. Gevraagd of ze voorzorgen nam opdat niemand haar zou kunnen zien bidden, stelde zij dat ze soms in de kamer en soms in de keuken bad. Toen er daarop gevraagd werd of zij iets deed opdat de burens niet zomaar binnen zouden kunnen komen terwijl zij aan het bidden was, maakte uw echtgenote nog steeds geen melding van het feit dat ze de deur op slot deed. Zij stelde zelfs dat het niet in haar op kwam om maatregelen te nemen. (O.(...) – CGVS, p.8-9) Dit valt bezwaarlijk te rijmen met uw verklaringen. Toen haar daarop expliciet werd gevraagd of zij normaal gezien de deur op slot deed als ze aan het bidden was, gaf uw echtgenote aan dat ze dit “af en toe”, “soms” deed (O.(...) – CGVS, p.9), hetgeen nog steeds moeilijk te rijmen valt met uw verklaringen als zou dit de gangbare praktijk zijn. Pas toen zij met uw verklaringen geconfronteerd werd, verklaarde uw vrouw dat zij meestal de hoofddeur sloot en het toeval was dat ze het op het moment dat ze betrappt werd, niet had gedaan. (O.(...) – CGVS, p.9) Dit laatste is dan weer bezwaarlijk te rijmen met haar eigen initiële verklaringen (supra).

Verder zijn ook de verklaringen van u en uw echtgenote voor de Dienst Vreemdelingenzaken tegenstrijdig met deze voor het Commissariaat-generaal. Zowel u als uw echtgenote gaven voor de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat de burens hadden gezien dat (ook) u aan het bidden was op de soennitische manier. U verklaarde: “[een buurman] zag dat ik aan het bidden was op een soennitische manier.” (vragenlijst CGVS, vraag 3.5) Uw echtgenote stelde eveneens dat “[onze burens] hebben gezien dat we aan het bidden waren op de soennitische wijze.” (O.(...) - vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Voor het Commissariaat-generaal verklaarden jullie dan weer dat de burens enkel uw vrouw hadden zien bidden en dat u op dat moment niet thuis was. (CGVS, p.17-18; O.(...) – CGVS, p.7) Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, opperde u de mogelijkheid dat er een fout gebeurd is op de Dienst Vreemdelingenzaken. (CGVS, p.24) Dit overtuigt evenwel niet. Bij het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u aan dat uw verklaringen betreffende uw problemen in Irak aan u waren voorgelezen op de Dienst Vreemdelingenzaken, én dat u uw verklaringen nogmaals had overlopen met uw advocaat. U maakte melding van twee andere fouten maar stelde expliciet dat er geen andere fouten in de tekst stonden. (CGVS, p.2) U hebt bijgevolg tot twee keer toe de kans gehad deze fout aan te halen, wat u niet hebt gedaan. De tegenstrijdigheid blijft dan ook overeind.

De bovenvermelde tegenstrijdigheden en inconsistenties raken aan de kern van dit aspect van uw asielaanvraag, zijnde de wijze waarop men ontdekt zou hebben dat jullie soennieten zijn en de daaropvolgende dreigbrief van AAH. De geloofwaardigheid ervan wordt dan ook op ernstige wijze ondermijnd.

Wat betreft de door u neergelegde dreigbrief, dient opgemerkt te worden dat deze niet vermogt om de geloofwaardigheid van uw aanvraag te herstellen. Ten eerste dient er op te worden gewezen dat corruptie zeer wijdverspreid is in de Iraakse samenleving en allerlei (officiële) documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Hierdoor is de bewijswaarde van Iraakse documenten zeer relatief. De bewijswaarde wordt verder aangetast door de vaststelling dat u enkel een soort van foto hebt neergelegd, waardoor de authenticiteit van het stuk en de inhoud ervan niet nagegaan kan worden. Voorts stelde u incorrect dat het embleem van AAH een rode tank is. Uit Informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie toegevoegd is aan het administratief dossier, alsook uit de door u neergelegde brief zelf, blijkt dat dit in feite een arm is die een geweer vasthoudt met op de achtergrond een kaart van Irak.

Ten tweede dient vastgesteld te worden dat u evenmin uw vrees aannemelijk maakt dat uw dochter uitgehuwelijkt zou worden omwille van een stammenovereenkomst die de compensatie zou hebben geregeld voor het feit dat u iemand zou hebben aangereden.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u noch van het ongeval zelf, noch van de overeenkomst tussen de stammen enig document hebt neergelegd. Bovendien dient vastgesteld te worden dat uw kennis over het overleg van de stammen dat vooraf ging aan het akkoord, zeer beperkt is. Aangaande eventuele documenten hierover, stelde u in eerste instantie dat een dergelijk akkoord niet op papier wordt gezet (CGVS, p.15), hetgeen op zich hoogst opmerkelijk zou zijn gezien het belang van een dergelijk akkoord. Direct erna kwam u evenwel terug op uw aanvankelijke verklaring en stelde u dat u in feite niet weet of er een document opgesteld wordt. Voorts bleek u niet te weten of er een bemiddelaar

aanwezig was bij het overleg (CGVS, p.15) en kon u niet zeggen wat de aanvankelijke eis was geweest van de tegenpartij als het finale akkoord het resultaat was van een onderhandeling (CGVS, p.16). En ondanks het feit dat het hoofd van de stam in principe een belangrijke rol speelt bij het overleg – ook u gaf aan dat hij aanwezig moet zijn bij de onderhandelingen – wist u in eerste instantie niet wie uw stamhoofd is. Pas in tweede instantie verklaarde u plots dat de grootvader van uw vrouw ook aanzien wordt als sheikh. (CGVS, p.16) De vraag rijst in dit geval waarom u dit niet onmiddellijk zou hebben aangegeven indien hij de rol van stamhoofd zou hebben vervuld. Verder kon u evenmin zeggen wie het hoofd van de stam van de tegenpartij was. (CGVS, p.16) Ten slotte was er nog een inconsistentie tussen uw verklaringen en deze van uw vrouw over de personen die uw stam vertegenwoordigden bij de onderhandeling. U stelde dat uw vader, schoonvader en de grootvader van uw vrouw aanwezig waren. (CGVS, p.12) Uw echtgenote daarentegen stelde dat naast deze drie ook uw broer aanwezig was. (O.(...) – CGVS, p.11) Deze inconsistentie, uw zeer beperkte kennis en het gebrek aan documenten zijn niet aannemelijk te noemen gezien het feit dat u sinds het voorval nog jarenlang in Bagdad hebt verbleven en bijgevolg afdoende had kunnen informeren naar de precieze gebeurtenissen en het eventuele bestaan van bewijsstukken. Gelet op het voorgaande, en gelet op het feit dat tevens uw directe vluchtaanleiding niet geloofwaardig is (supra) – hetgeen uw algemene geloofwaardigheid aantast – dient te worden besloten dat u het door u voorgehouden risico voor uw dochter niet aannemelijk maakt.

Ten derde haalde u nog twee voorvallen aan die zich zouden hebben afgespeeld enkele jaren voor uw vertrek, met name de brandstichting in uw winkel in de wijk al-Talibiya in 2006 en de beschieting van uw auto in 2011. (CGVS, p.22, 25) In geen van deze feiten kan een actuele vrees voor vervolging of een actueel risico op het lijden van ernstige schade worden vastgesteld.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat wat betreft uw werk op de luchthaven voor G4S, dat de oorzaak zou zijn geweest voor de beschieting, er een inconsistentie is tussen uw verklaringen en de door u neergelegde badge. U verklaarde dat u tot eind 2011 werkzaam zou zijn geweest op de luchthaven en dat u stopte direct na de beschieting. (CGVS, p.8,25) Echter, de door u neergelegde badge is slechts geldig tot eind januari 2011. (zie stuk 3) Hierdoor rijzen er ernstige twijfels bij uw verklaring als zou u eind 2011 nog op de luchthaven hebben gewerkt. Wat er ook van zij, de beschieting van uw auto zou louter ingegeven zijn door het feit dat u als Irakees voor een Britse beveiligingsfirma werkte. Na dit voorval zou u evenwel gestopt zijn met dit werk (CGVS, p.25) en ogenschijnlijk nog ettelijke jaren in Bagdad hebben gewoond. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u nadien nog problemen hebt gekend omwille van uw (vroegere) werk. Evenmin blijkt een verband tussen dit voorval en de door u aangehaalde problemen kort voor uw vertrek. Wat betreft de brandstichting, dient vastgesteld te worden dat deze plaatsvond ten tijde van het ernstige sektarische geweld van 2006-2007 maar dat u aan de dreiging die u toen voelde bent ontkomen door te verhuizen uit de wijk. Nadien hebt u klaarblijkelijk nog jarenlang in Bagdad verbleven. Ook hier blijkt nergens uit uw verklaringen dat u nadien nog problemen zou hebben gekend met het Mehdi-leger, noch blijkt er een verband met de vermeende aanleiding voor uw vertrek. Bijgevolg kan in deze geen actuele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit worden vastgesteld.

Ten vierde, wat betreft de door uw echtgenote aangehaalde vrees dat jullie dochter iets zal overkomen omdat er al twee bomaanslagen zijn gepleegd in de buurt van haar school (O.(...) – CGVS, p.4-5), wordt verwezen naar de bespreking van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, verderop in onderhavige beslissing.

Wat betreft de vrees van uw echtgenote, ten slotte, dat het nu “haar beurt” is nadat haar broer is omgekomen (O.(...) – CGVS, p.4), kan er in jullie hoofde geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden vastgesteld. Haar broer werd als soldaat tijdens zijn dienst gedood door IS ((O.(...) – CGVS, p.3). Uit jullie beider verklaringen voor de asielinstanties blijkt op geen enkele wijze een verband met jullie persoonlijke asielrelaas.

Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het Commissariaat-generaal er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

*Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het Commissariaat-generaal betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het Commissariaat-generaal benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).*

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het Commissariaat-generaal wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het Commissariaat-generaal wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en

11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht

neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het Commissariaat-generaal benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen.

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het Commissariaat-generaal er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgefallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het Commissariaat-generaal erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijk uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het Commissariaat-generaal er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten vermogen niet om de bovenstaande conclusies te wijzigen. De identiteitskaarten van u, uw vrouw en jullie kinderen; de onvolledige kopies van jullie paspoorten; de nationaliteitsbewijzen van u en uw vrouw; de kopieën van uw rijbewijs en rantsoenkaart; uw woonstbewijs; en uw huwelijksakte; bevatten louter persoonsgegevens die door mij niet in twijfel getrokken worden. Het overlijdensattest van uw schoonbroer staat enkel zijn overlijden. Het bevat geen informatie aangaande de door u voorgehouden problemen. Uw studentenkaart van de Universiteit van Mons, ten slotte, bevat geen informatie over uw vermeende problemen in Irak."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers beroepen zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van artikel 1, 2. van het Protocol betreffende de Status van Vluchtelingen, opgemaakt te New York op 31 januari 1967, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 3 van het VN-Kinderrechtenverdrag, van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het PR CGVS), en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoekers in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is.

2.3. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 26 van het PR CGVS. Zij kunnen in hun betoog dienaangaande echter niet worden gevolgd.

Inzake het verwijt dat van alle rechtstreekse contacten waarop de COI Focus “*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016 is gebaseerd de referenties niet voldoen aan de voorwaarden bepaald door artikel 26 van het PR CGVS, dient te worden opgemerkt dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel – zoals van toepassing op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen – blijkt dat de daarin vervatte verplichtingen enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het PR CGVS, dat stelt: “(...) In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.” (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van

de Raad van State dat voormeld artikel "(...) enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen" (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301). Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoeker bekritiseerde COI Focus – die een algemeen rapport betreft omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers' asielrelaas en die niet wordt gebruikt om verzoekers' vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt. Zodoende is de door verzoekers aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig.

Voorts dient te worden opgemerkt dat geen enkele bepaling het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verplicht om de informatie waarover het beschikt automatisch aan de asielzoeker te bezorgen op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissingen. Verzoekers hebben overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage en beschikte aldus over de mogelijkheid om de e-mails en telefoonverslagen op te vragen. Dit recht op inzage geschiedt enkel op aanvraag en verzoeker heeft dan ook geen belang bij het argument dat hij niet automatisch inzage heeft gekregen in de verslagen van de telefoongesprekken of de e-mailconversaties waarop de "COI Focussen" gestoeld zijn, nu uit het dossier blijkt dat hij geen inzage heeft gevraagd in voornoemde stukken.

In de mate dat verzoekers kritiek geven op het feit dat er enkele bronnen niet bij naam worden genoemd, kan verder verwezen worden naar de rechtspraak van het EHRM, dat in de zaak 'Sufi and Elmi v. the United Kingdom' (Applications nos. [8319/07](#) and [11449/07](#), 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde:

"233. That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources' operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources' conclusions with the remainder of the available information. Where the sources' conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it." (vrije vertaling: "Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.")

In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde COI Focus informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen omwille van vertrouwelijkheid niet worden genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied en naar concrete e-mails en telefoongesprekken. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoekers. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen.

Bijkomend kan overigens worden opgemerkt dat het niet ernstig is van verzoekers om enerzijds kritiek te spuiten op het opstellen en de betrouwbaarheid van de informatie van verweerder doch hieruit anderzijds zelf veelvuldig te citeren.

De informatie vervat in de bekritiseerde COI Focus werd aldus op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad.

Waar verzoekers aanvoeren dat de informatie waarop de landenrapporten aanwezig in het administratief dossier zijn gebaseerd moeilijk toegankelijk is doordat het niet mogelijk is op de URL's te klikken, en de elektronische versie van de betrokken landenrapporten nog niet beschikbaar is op de website van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, tonen zij niet aan dat de verwerende partij tekortschiet in de nakoming van haar verplichting de objectieve informatie waarop haar beslissing steunt op te nemen in het administratief dossier. Overigens zijn in de bibliografie alle verwijzingen verzameld en wordt de vindplaats en desgevallend de URL-link er steeds bij vermeld.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.6. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers' asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten nadat u en uw gezin bedreigd werden door de sjjiitische militie Asa'ib Ahl al-Hak (hierna 'AAH') omdat jullie als soennieten in een sjjiitische wijk woonden. Bij een eventuele terugkeer vreest u vermoord te worden. Tevens zou uw dochter eens zij de leeftijd van twaalf jaar bereikt heeft, uitgehuwelijkt kunnen worden aan de persoon die u in 2009 had aangereden met de wagen, tenzij er tegen dan een compensatie van zeventig miljoen dinar is betaald - geld dat uw familie niet heeft. Dit werd afgesproken tussen uw stam en de stam van de persoon die u had aangereden. Indien u uw dochter niet zou afstaan, zou de tegenpartij uw hele familie vermoorden. (CGVS d.d.17/05/2016, p.9-10, 12)

Omwille van de onderstaande redenen kan er evenwel niet besloten worden tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Ten eerste dient vastgesteld te worden dat u er niet in slaagt de door u voorgehouden problemen uit 2015 aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van u en uw echtgenote aangaande deze problemen. Zo verklaarde u dat er slechts een zestal dagen verstreken tussen het moment waarop de buurvrouw zou hebben gezien dat uw echtgenote op de soennitische manier aan het bidden was, en het ontvangen van de dreigbrief. (CGVS, p.[17]) Uw echtgenote daarentegen verklaarde dan weer dat er drie weken passeerden. Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid in jullie verklaringen, bleef uw echtgenote erbij dat het drie weken was, er aan toevoegend dat u veel vergeet. (O.(...) – CGVS, p.8) Louter beweren dat u zich vergist, is evenwel onvoldoende om de tegenstrijdigheid op te heffen. Het verschil in tijdsverloop is van een dergelijke aard dat er bezwaarlijk kan worden aangenomen dat u zich de feiten niet accuraat zou herinneren. Bovendien had u ook reeds voor de Dienst Vreemdelingenzaken melding gemaakt van een tijdsverloop van “enkele dagen”. (vragenlijst CGVS, vraag 3.5)

Voorts werd er een inconsistentie teruggevonden tussen jullie beider verklaringen over de maatregelen die uw vrouw zou hebben genomen om niet betrappt te worden door de (sjiitische) burens. U verklaarde dat uw vrouw de deur sloot als ze bad maar dat ze het op de dag dat de buurvrouw haar zag, vergeten was. (CGVS, p.17) Uw echtgenote verklaarde dan weer dat zij meestal de deur open liet omdat u steeds thuis kon komen. Gevraagd of ze voorzorgen nam opdat niemand haar zou kunnen zien bidden, stelde zij dat ze soms in de kamer en soms in de keuken bad. Toen er daarop gevraagd werd of zij iets deed opdat de burens niet zomaar binnen zouden kunnen komen terwijl zij aan het bidden was, maakte uw echtgenote nog steeds geen melding van het feit dat ze de deur op slot deed. Zij stelde zelfs dat het niet in haar op kwam om maatregelen te nemen. (O.(...) – CGVS, p.8-9) Dit valt bezwaarlijk te rijmen met uw verklaringen. Toen haar daarop expliciet werd gevraagd of zij normaal gezien de deur op slot deed als ze aan het bidden was, gaf uw echtgenote aan dat ze dit “af en toe”, “soms” deed (O.(...) – CGVS, p.[8]), hetgeen nog steeds moeilijk te rijmen valt met uw verklaringen als zou dit de gangbare praktijk zijn. Pas toen zij met uw verklaringen geconfronteerd werd, verklaarde uw vrouw dat zij meestal de hoofddeur sloot en het toeval was dat ze het op het moment dat ze betrappt werd, niet had gedaan. (O.(...) – CGVS, p.9) Dit laatste is dan weer bezwaarlijk te rijmen met haar eigen initiële verklaringen (supra).

Verder zijn ook de verklaringen van u en uw echtgenote voor de Dienst Vreemdelingenzaken tegenstrijdig met deze voor het Commissariaat-generaal. Zowel u als uw echtgenote gaven voor de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat de burens hadden gezien dat (ook) u aan het bidden was op de soennitische manier. U verklaarde: “[een buurman] zag dat ik aan het bidden was op een soennitische manier.” (vragenlijst CGVS, vraag 3.5) Uw echtgenote stelde eveneens dat “[onze burens] hebben gezien dat we aan het bidden waren op de soennitische wijze.” (O.(...) - vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Voor het Commissariaat-generaal verklaarden jullie dan weer dat de burens enkel uw vrouw hadden zien bidden en dat u op dat moment niet thuis was. (CGVS, p.17-18; O.(...) – CGVS, p.7) Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, opperde u de mogelijkheid dat er een fout gebeurd is op de Dienst Vreemdelingenzaken. (CGVS, p.24) Dit overtuigt evenwel niet. Bij het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u aan dat uw verklaringen betreffende uw problemen in Irak aan u waren voorgelezen op de Dienst Vreemdelingenzaken, én dat u uw verklaringen nogmaals had overlopen met uw advocaat. U maakte melding van twee andere fouten maar stelde expliciet dat er geen andere fouten in de tekst stonden. (CGVS, p.2) U hebt bijgevolg tot twee keer toe de kans gehad deze fout aan te halen, wat u niet hebt gedaan. De tegenstrijdigheid blijft dan ook overeind.

De bovenvermelde tegenstrijdigheden en inconsistenties raken aan de kern van dit aspect van uw asielrelaas, zijnde de wijze waarop men ontdekt zou hebben dat jullie soennieten zijn en de daaropvolgende dreigbrief van AAH. De geloofwaardigheid ervan wordt dan ook op ernstige wijze ondermijnd.

Wat betreft de door u neergelegde dreigbrief, dient opgemerkt te worden dat deze niet vermogt om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Ten eerste dient er op te worden gewezen dat corruptie zeer wijdverspreid is in de Iraakse samenleving en allerlei (officiële) documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Hierdoor is de bewijswaarde van Iraakse documenten zeer relatief. De bewijswaarde wordt verder aangetast door de vaststelling dat u enkel een soort van foto hebt neergelegd, waardoor de authenticiteit van het stuk en de inhoud ervan niet nagegaan kan worden. Voorts stelde u incorrect dat het embleem van AAH een rode tank is. Uit Informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie toegevoegd is aan het administratief dossier, alsook uit de door u neergelegde brief zelf, blijkt dat dit in feite een arm is die een geweer vasthoudt met op de achtergrond een kaart van Irak.

Ten tweede dient vastgesteld te worden dat u evenmin uw vrees aannemelijk maakt dat uw dochter uitgehuwelijkt zou worden omwille van een stammenovereenkomst die de compensatie zou hebben geregeld voor het feit dat u iemand zou hebben aangereden.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u noch van het ongeval zelf, noch van de overeenkomst tussen de stammen enig document hebt neergelegd. Bovendien dient vastgesteld te worden dat uw kennis over het overleg van de stammen dat vooraf ging aan het akkoord, zeer beperkt is. Aangaande eventuele documenten hierover, stelde u in eerste instantie dat een dergelijk akkoord niet op papier wordt gezet (CGVS, p.15), hetgeen op zich hoogst opmerkelijk zou zijn gezien het belang van een dergelijk akkoord. Direct erna kwam u evenwel terug op uw aanvankelijke verklaring en stelde u dat u in feite niet weet of er een document opgesteld wordt. Voorts bleek u niet te weten of er een bemiddelaar aanwezig was bij het overleg (CGVS, p.15) en kon u niet zeggen wat de aanvankelijke eis was geweest van de tegenpartij als het finale akkoord het resultaat was van een onderhandeling (CGVS, p.16). En ondanks het feit dat het hoofd van de stam in principe een belangrijke rol speelt bij het overleg – ook u gaf aan dat hij aanwezig moet zijn bij de onderhandelingen – wist u in eerste instantie niet wie uw stamhoofd is. Pas in tweede instantie verklaarde u plots dat de grootvader van uw vrouw ook aanzien wordt als sheikh. (CGVS, p.16) De vraag rijst in dit geval waarom u dit niet onmiddellijk zou hebben aangegeven indien hij de rol van stamhoofd zou hebben vervuld. Verder kon u evenmin zeggen wie het hoofd van de stam van de tegenpartij was. (CGVS, p.16) Ten slotte was er nog een inconsistentie tussen uw verklaringen en deze van uw vrouw over de personen die uw stam vertegenwoordigden bij de onderhandeling. U stelde dat uw vader, schoonvader en de grootvader van uw vrouw aanwezig waren. (CGVS, p.12) Uw echtgenote daarentegen stelde dat naast deze drie ook uw broer aanwezig was. (O.(...) – CGVS, p.11) Deze inconsistentie, uw zeer beperkte kennis en het gebrek aan documenten zijn niet aannemelijk te noemen gezien het feit dat u sinds het voorval nog jarenlang in Bagdad hebt verbleven en bijgevolg afdoende had kunnen informeren naar de precieze gebeurtenissen en het eventuele bestaan van bewijsstukken. Gelet op het voorgaande, en gelet op het feit dat tevens uw directe vluchtaanleiding niet geloofwaardig is (supra) – hetgeen uw algemene geloofwaardigheid aantast – dient te worden besloten dat u het door u voorgehouden risico voor uw dochter niet aannemelijk maakt.

Ten derde haalde u nog twee voorvallen aan die zich zouden hebben afgespeeld enkele jaren voor uw vertrek, met name de brandstichting in uw winkel in de wijk al-Talibiya in 2006 en de beschieting van uw auto in 2011. (CGVS, p.22, 25) In geen van deze feiten kan een actuele vrees voor vervolging of een actueel risico op het lijden van ernstige schade worden vastgesteld.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat wat betreft uw werk op de luchthaven voor G4S, dat de oorzaak zou zijn geweest voor de beschieting, er een inconsistentie is tussen uw verklaringen en de door u neergelegde badge. U verklaarde dat u tot eind 2011 werkzaam zou zijn geweest op de luchthaven en dat u stopte direct na de beschieting. (CGVS, p.8,25) Echter, de door u neergelegde badge is slechts geldig tot eind januari 2011. (zie stuk 3) Hierdoor rijzen er ernstige twijfels bij uw verklaring als zou u eind 2011 nog op de luchthaven hebben gewerkt. Wat er ook van zij, de beschieting van uw auto zou louter ingegeven zijn door het feit dat u als Irakees voor een Britse beveiligingsfirma werkte. Na dit voorval zou u evenwel gestopt zijn met dit werk (CGVS, p.25) en ogenschijnlijk nog ettelijke jaren in Bagdad hebben gewoond. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u nadien nog problemen hebt gekend omwille van uw (vroegere) werk. Evenmin blijkt een verband tussen dit voorval en de door u aangehaalde problemen kort voor uw vertrek. Wat betreft de brandstichting, dient vastgesteld te worden dat deze plaatsvond ten tijde van het ernstige sektarische geweld van 2006-2007 maar dat u aan de dreiging die u toen voelde bent ontkomen door te verhuizen uit de wijk. Nadien hebt u klaarblijkelijk nog jarenlang in Bagdad verbleven. Ook hier blijkt nergens uit uw verklaringen dat u nadien nog problemen zou hebben gekend met het Mehdi-leger, noch blijkt er een verband met de vermeende aanleiding voor uw vertrek. Bijgevolg kan in deze geen actuele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit worden vastgesteld.

Ten vierde, wat betreft de door uw echtgenote aangehaalde vrees dat jullie dochter iets zal overkomen omdat er al twee bomaanslagen zijn gepleegd in de buurt van haar school (O.(...) – CGVS, p.4-5), wordt verwezen naar de bespreking van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, verderop in onderhavige beslissing.

Wat betreft de vrees van uw echtgenote, ten slotte, dat het nu “haar beurt” is nadat haar broer is omgekomen (O.(...) – CGVS, p.4), kan er in jullie hoofde geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden vastgesteld. Haar broer werd als soldaat tijdens

zijn dienst gedood door IS ((O.(...) – CGVS, p.3). Uit jullie beider verklaringen voor de asielinstanties blijkt op geen enkele wijze een verband met jullie persoonlijke asielrelaas.

Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

(...)

De overige door u neergelegde documenten vermogen niet om de bovenstaande conclusies te wijzigen. De identiteitskaarten van u, uw vrouw en jullie kinderen; de onvolledige kopies van jullie paspoorten; de nationaliteitsbewijzen van u en uw vrouw; de kopieën van uw rijbewijs en rantsoenkaart; uw woonstbewijs; en uw huwelijksakte; bevatten louter persoonsgegevens die door mij niet in twijfel getrokken worden. Het overlijdensattest van uw schoonbroer staat enkel zijn overlijden. Het bevat geen informatie aangaande de door u voorgehouden problemen. Uw studentenkaart van de Universiteit van Mons, ten slotte, bevat geen informatie over uw vermeende problemen in Irak.”.

(...)

De overige door u neergelegde documenten vermogen niet om de bovenstaande conclusies te wijzigen. De identiteitskaarten van u, uw vrouw en jullie kinderen; de onvolledige kopies van jullie paspoorten; de nationaliteitsbewijzen van u en uw vrouw; de kopieën van uw rijbewijs en rantsoenkaart; uw woonstbewijs; en uw huwelijksakte; bevatten louter persoonsgegevens die door mij niet in twijfel getrokken worden. Het overlijdensattest van uw schoonbroer staat enkel zijn overlijden. Het bevat geen informatie aangaande de door u voorgehouden problemen. Uw studentenkaart van de Universiteit van Mons, ten slotte, bevat geen informatie over uw vermeende problemen in Irak.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Zoals verzoekers terecht opmerken en blijkt uit de in het administratief dossier opgenomen (map ‘Landeninformatie’) en door verzoekers gevoegde (stukken 4-6) informatie, bezondigen de sjiiitische milities in Bagdad zich aan bepaalde misbruiken en lopen soennieten (zeker deze die afkomstig zijn uit andere regio’s van Irak en uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad) een verhoogd risico om slachtoffer te worden van zulke misbruiken. Uit deze informatie kan echter niet worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoekers dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en een loutere aanwezigheid zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Algemene informatie, die geen betrekking heeft op de persoonlijke situatie van verzoekers, kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Immers, waar verzoekers aanvoeren in Bagdad tweemaal het slachtoffer te zijn geworden van persoonlijke vervolging omwille van het feit dat ze soennieten zijn, wordt in de respectieve bestreden beslissingen op omstandige en concrete wijze gemotiveerd waarom zij niet aannemelijk maken dat zij actueel een gegronde vrees koesteren voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade uit hoofde van de voorgehouden feiten.

Met betrekking tot de brandstichting in verzoekers winkel in de Talibiya-wijk in 2006, wordt in de bestreden beslissingen als volgt gesteld: “*Wat betreft de brandstichting, dient vastgesteld te worden dat deze plaatsvond ten tijde van het ernstige sektarische geweld van 2006-2007 maar dat u aan de dreiging die u toen voelde bent ontkomen door te verhuizen uit de wijk. Nadien hebt u klaarblijkelijk nog jarenlang in Bagdad verbleven. Ook hier blijkt nergens uit uw verklaringen dat u nadien nog problemen zou hebben gekend met het Mehdi-leger, noch blijkt er een verband met de vermeende aanleiding voor uw vertrek. Bijgevolg kan in deze geen actuele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit worden vastgesteld.*”. Verzoekers herhalen slechts hun verklaringen dienaangaande, en doen derhalve geen afbreuk aan bovenstaande motieven.

Aan de problemen uit 2015 kan geen geloof worden gehecht, in de mate dat werd vastgesteld dat verzoeker en verzoekster (i) onderling tegenstrijdige verklaringen aflegden omtrent het tijdsverloop tussen het moment waarop ontdekt werd dat verzoekster op de soennitische manier bidt en het ontvangen van de dreigbrief, (ii) geen consistente verklaringen aflegden over de maatregelen die verzoekster zou hebben genomen om niet betrappt te worden door haar burens tijdens het bidden, (iii) beiden op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaringen aflegden betreffende het al dan niet aanwezig zijn van verzoeker op het moment dat verzoekster betrappt werd die niet overeenstemmen met hetgeen zij desbetreffend bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarden, (iv) een dreigbrief neerlegden waarvan de bewijswaarde wordt aangetast door de vaststelling dat het slechts om een fotokopie gaat en verzoeker het embleem van 'Asa'ib Ahl al-Haq, dat er nochtans op staat afgebeeld, niet correct kon beschrijven.

De Raad wijst er bijkomend op dat verzoekers' verklaringen eveneens tegenstrijdig zijn wat betreft de persoon of personen die verzoekster, al dan niet samen met verzoeker, betrapten tijdens het gebed. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoekster dat een buurvrouw binnenkwam (stuk 6, gehoorverslag vrouw, p. 7), terwijl verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat het een buurman was (stuk 13, vragenlijst verzoeker, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker dan weer dat "*de burens*" binnenkwamen (stuk 6, gehoorverslag verzoeker, p. 17), overeenkomstig verzoeksters verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat "*[de burens] hebben gezien dat we aan het bidden waren op soennitische wijze*" (stuk 13, vragenlijst verzoekster, vraag 3.5).

Waar verzoekers hun respectieve verklaringen aangaande de voorzorgsmaatregelen die al dan niet genomen werden teneinde te vermijden dat zou worden ontdekt dat zij soennieten zijn met elkaar in overeenstemming trachten te brengen door erop te wijzen dat verzoekster meestal wel de hoofddeur (die toegang geeft tot de binnen plaats) sloot maar de deur van de garage gewoonlijk openliet voor haar man en kinderen, kunnen zij niet overtuigen. Verzoeker maakte immers geen onderscheid tussen een hoofddeur en een garagedeur en verklaarde als volgt: "*Onze deur was altijd open. Maar bij gebedstijden sluiten wij de deur. Maar die keer was ze het vergeten en ze kwamen binnen om ons te groeten, en zij zagen haar.*" (stuk 6, gehoorverslag verzoeker, p. 17). Verzoekster maakte dit onderscheid evenmin waar zij verklaarde dat zij de deur meestal open liet zodat haar man binnen kon. Haar verklaring dat ze meestal wel de hoofddeur sloot voor ze ging bidden, deed ze pas na te zijn geconfronteerd met de verklaring van haar echtgenoot, terwijl haar voordien reeds was gevraagd of ze iets deed zodat de burens zeker niet binnen konden komen als ze aan het bidden was (stuk 6, gehoorverslag verzoekster, p. 7, 8).

Dat zowel verzoeker als verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zouden hebben verklaard "*dat (...) verzoekster aan het bidden was op een soennitische wijze en dat (...) verzoeker op dat moment aan het bidden was*" blijkt niet uit de respectieve gehoorverslagen. Wel blijkt dat zowel verzoeker als verzoekster aangaven dat verzoeker buitenshuis aan het werk was op het ogenblik dat verzoekster betrappt werd tijdens het gebed (stuk 6, gehoorverslag verzoeker, p. 18; stuk 6, gehoorverslag verzoekster, p. 7).

Waar verzoekers betogen dat er in de vragenlijsten die werden ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken fouten zijn geslopen en zij bij het overlopen daarvan vermoedelijk onvoldoende aandachtig waren om deze op te merken, acht de Raad het niet aannemelijk dat de vermelding dat verzoeker, dan wel verzoeker samen met verzoekster aan het bidden was/waren toen hun burens/buurman hen betrapte aan hun aandacht zou zijn ontsnapt, aangezien hun verklaringen werden voorgelezen door de tolk en nadien ook werden overlopen met hun advocaat (stuk 6, gehoorverslag verzoeker, p. 2). Deze uitleg klemt des te meer gelet op het feit dat verzoekers wel twee andere fouten zijn opgevallen waarvan zij elk melding maakten aan het begin van hun gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (stuk 6, gehoorverslag verzoeker/verzoekster, p. 2).

Dat verzoekers' verklaringen aangaande de recente problemen in hun land van herkomst op bepaalde punten wel gelijkluidend waren, doet niets af aan het feit dat zij in de aangegeven mate tegenstrijdig blijken.

Dat verzoekers beiden op eensluidende wijze verklaarden dat de burens eind juni 2015 ontdekten dat zij soennieten zijn, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hun verklaringen niet overeenstemden wat betreft de tijd die is verlopen tussen deze ontdekking en het ontvangen van de dreigbrief. In de bestreden beslissingen wordt dienaangaande terecht het volgende opgemerkt:

"(...) Zo verklaarde u dat er slechts een zestal dagen verstreken tussen het moment waarop de buurvrouw zou hebben gezien dat uw echtgenote op de soennitische manier aan het bidden was, en het ontvangen van de dreigbrief. (CGVS, p.[17]) Uw echtgenote daarentegen verklaarde dan weer dat er drie weken passeerden. Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid in jullie verklaringen, bleef uw echtgenote erbij dat het drie weken was, er aan toevoegend dat u veel vergeet. (O.(...) – CGVS, p.8) Louter beweren dat u zich vergist, is evenwel onvoldoende om de tegenstrijdigheid op te heffen. Het verschil in tijdsverloop is van een dergelijke aard dat er bezwaarlijk kan worden aangenomen dat u zich de feiten niet accuraat zou herinneren. Bovendien had u ook reeds voor de Dienst Vreemdelingenzaken melding gemaakt van een tijdsverloop van "enkele dagen". (vragenlijst CGVS, vraag 3.5)".

Verzoekers beweren de originele dreigbrief te hebben vernietigd uit schrik dat deze hen nog meer problemen zou bezorgen. De reden waarom zij niet meer over de originele brief beschikken doet niets af aan de vaststelling dat ze daarvan slechts een fotokopie neerleggen (stuk 2) en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Dat op de ontvangen brief een grote stempel met een rode tank stond, die verzoeker abusievelijk voor het embleem van 'Asa'ib Ahl al-Haq zou hebben gehouden, is in het licht van het feit dat verzoekers de originele brief niet neerleggen een loze bewering.

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift een document dat moet bewijzen dat zij omwille van problemen met 'Asa'ib Ahl al-Haq dienden te verhuizen (stuk 3). De Raad stelt vast dat het in werkelijkheid twee documenten betreft die niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, waardoor deze documenten dan ook niet in overweging worden genomen. Overigens stelt de Raad vast dat verzoekers geen originele stukken, maar slechts fotokopieën neerleggen. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan hoe dan ook geen bewijswaarde worden verleend.

Algemene informatie waarin gewag wordt gemaakt van een (verwachte) verharding van de sektarische tegenstellingen en toename van de vervolgingen door sjiitische milities in Bagdad als gevolg van een toestroom van soennitische Arabieren die het strijdtoneel in Mosul ontvluchten en een verhoogde terroristische activiteit van (het soennitische) Islamitische Staat in Bagdad in reactie op het verlies van territorium (stukken 7-9 gevoegd bij het verzoekschrift), kan niet dienen om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar verzoekers het standpunt van UNHCR citeren met betrekking tot de veiligheid van een intern vluchtalternatief, gaan zij eraan voorbij dat *in casu* geen intern vluchtalternatief aan de orde is, in de mate dat in verzoekers' hoofde niet kan worden besloten tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

De Raad is samen met de verwerende partij van oordeel dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat hun dochter het risico loopt te worden uitgehuwelijkt op grond van een stammenovereenkomst gesloten naar aanleiding van een ongeval dat verzoeker zou hebben veroorzaakt. De pertinente motieven terzake luiden als volgt:

"Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u noch van het ongeval zelf, noch van de overeenkomst tussen de stammen enig document hebt neergelegd. Bovendien dient vastgesteld te worden dat uw kennis over het overleg van de stammen dat vooraf ging aan het akkoord, zeer beperkt is. Aangaande eventuele documenten hierover, stelde u in eerste instantie dat een dergelijk akkoord niet op papier wordt gezet (CGVS, p.15), hetgeen op zich hoogst opmerkelijk zou zijn gezien het belang van een dergelijk akkoord. Direct erna kwam u evenwel terug op uw aanvankelijke verklaring en stelde u dat u in feite niet weet of er een document opgesteld wordt. Voorts bleek u niet te weten of er een bemiddelaar aanwezig was bij het overleg (CGVS, p.15) en kon u niet zeggen wat de aanvankelijke eis was geweest van de tegenpartij als het finale akkoord het resultaat was van een onderhandeling (CGVS, p.16). En ondanks het feit dat het hoofd van de stam in principe een belangrijke rol speelt bij het overleg – ook u gaf aan dat hij aanwezig moet zijn bij de onderhandelingen – wist u in eerste instantie niet wie uw stamhoofd is. Pas in tweede instantie verklaarde u plots dat de grootvader van uw vrouw ook aanzien wordt als sheikh. (CGVS, p.16) De vraag rijst in dit geval waarom u dit niet onmiddellijk zou hebben

aangegeven indien hij de rol van stamhoofd zou hebben vervuld. Verder kon u evenmin zeggen wie het hoofd van de stam van de tegenpartij was. (CGVS, p.16) Ten slotte was er nog een inconsistentie tussen uw verklaringen en deze van uw vrouw over de personen die uw stam vertegenwoordigden bij de onderhandeling. U stelde dat uw vader, schoonvader en de grootvader van uw vrouw aanwezig waren. (CGVS, p.12) Uw echtgenote daarentegen stelde dat naast deze drie ook uw broer aanwezig was. (O.(...) – CGVS, p.11) Deze inconsistentie, uw zeer beperkte kennis en het gebrek aan documenten zijn niet aannemelijk te noemen gezien het feit dat u sinds het voorval nog jarenlang in Bagdad hebt verbleven en bijgevolg afdoende had kunnen informeren naar de precieze gebeurtenissen en het eventuele bestaan van bewijsstukken. Gelet op het voorgaande, en gelet op het feit dat tevens uw directe vluchtaanleiding niet geloofwaardig is (supra) – hetgeen uw algemene geloofwaardigheid aantast – dient te worden besloten dat u het door u voorgehouden risico voor uw dochter niet aannemelijk maakt.”

Het gegeven dat verzoekers eensluidende en gedetailleerde verklaringen hebben afgelegd over de directe aanleiding voor de stammenovereenkomst, met name de aanrijding door verzoeker, alsook over de inhoud van het bereikte akkoord, doet aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk. Het gegeven dat verzoeker niet aanwezig kon zijn bij de onderhandelingen omdat hij op dat moment in de cel zat en verzoekster als vrouw er niet mocht aan deelnemen, neemt niet weg dat zij sinds het voorval nog voldoende lang in Bagdad hebben verbleven teneinde zich afdoende te informeren over het overleg dat aan het akkoord vooraf ging en het eventuele bestaan van bewijsstukken.

Dat verzoekers nooit eerder problemen hadden gehad met de stam Al Saadi en nooit eerder beroep dienden te doen op de hulp van de eigen stam, kan niet verschonen noch verklaren waarom verzoeker initieel niet kon aangeven wie het eigen stamhoofd is, te meer daar verzoeker bevestigde dat het hoofd van de stam aanwezig was bij de onderhandelingen die uitmondden in voormelde stammenovereenkomst (stuk 6, gehoorverslag verzoeker, p. 16). Indien de grootvader van verzoekster daadwerkelijk in zijn hoedanigheid van sjeik of stamhoofd aanwezig was bij deze onderhandelingen, zoals verzoeker aangaf, mag redelijkerwijze worden verondersteld dat verzoeker minstens deze persoon zou hebben genoemd toen hem, al dan niet los van de context van voormelde onderhandelingen, werd gevraagd wie het hoofd van zijn stam is, *quod non*.

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift een attest van de rechtbank waaruit zou blijken dat verzoeker na het bereikte akkoord werd vrijgelaten (stuk 10) alsook een originele verklaring die door de grootvader zou zijn opgesteld (stuk 11). De Raad stelt vast dat deze documenten niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, waardoor ze dan ook niet in overweging worden genomen. Overigens stelt de Raad vast dat verzoekers geen originele stukken, maar slechts fotokopieën neerleggen. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan hoe dan ook geen bewijswaarde worden verleend.

De Raad stelt vast dat waar verzoeker aanvankelijk stellig verklaarde dat de stammenovereenkomst mondeling was en dat dergelijke overeenkomst normaal gezien niet op papier wordt gezet, hij vervolgens, en na erop te zijn gewezen dat een geschrift kan dienen om discussies te vermijden, aangeeft niet te weten of er al dan niet een geschreven versie van de overeenkomst bestaat. De interpretatie dat verzoeker door de vraagstelling van de dossierbehandelaar aan het twijfelen zou zijn gebracht, kan door de Raad niet worden bijgetreden. Verzoeker werd enkel gevraagd om het ontbreken van een schriftelijke neerslag te verklaren in het licht van de redelijke verwachting dat de betrokken partijen latere discussies over wat werd overeengekomen zouden willen vermijden door dit op papier te zetten. Verzoeker bood evenwel geen verklaring, maar wijzigde zijn eerdere verklaring (stuk 6, gehoorverslag verzoeker, p. 15, 16). Dat het overeenkomstig de tradities van de stammen evident zou zijn dat zij zich aan een mondeling akkoord houden, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij, in tegenstelling tot verzoekster, niet heeft aangegeven dat ook zijn broer deelnam aan de onderhandelingen waar hij opwerpt dat hij wel degelijk antwoordde dat zowel zijn vader als zijn broer deelnamen maar dit door de tolk niet zou zijn vertaald (stuk 6, gehoorverslag verzoeker, p. 12). Uit verzoekers verklaring dat het huis van zijn vader en broer in brand zou worden gestoken met de mensen erin indien zijn familie weigerde om deel te nemen aan het stammenoverleg kan niets worden afgeleid met betrekking tot het al dan niet aanwezig zijn van deze broer bij het stammenoverleg.

Een verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat in Irak gedwongen (kind)huwelijken voorkomen en dat deze vaak worden gesloten om een aanslepend conflict tussen stammen of clans te beslechten (stukken 12-14 gevoegd bij het verzoekschrift) kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Dat verzoeker tijdens zijn gehoor heeft aangegeven dat het incident waarbij zijn auto werd beschoten eind 2010 plaatsvond, neemt niet weg dat hij eerder tijdens datzelfde gehoor tot tweemaal toe verklaarde dat hij tot eind 2011 werkte bij het Britse bedrijf op de luchthaven (stuk 6, gehoorverslag verzoeker, p. 8, 25) en dat aan deze verklaringen afbreuk wordt gedaan door de vaststelling dat de door hem neergelegde werkbadge reeds eind januari 2011 verviel (stuk 11, Documenten, doc. 3). Verzoeker betwist dat hij zich tweemaal zou hebben versproken, maar biedt geen enkele verklaring voor de vastgestelde inconsistentie. Dat verzoekster het schietincident eveneens eind 2010 situeerde, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De Raad wijst er nog op dat verzoekers eveneens tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd wat betreft het verlies van hun paspoorten. Verzoekster verklaarde dat zij hun paspoorten weggooiden in een onbekende stad in Turkije, nadat zij vernomen hadden dat de autoriteiten asielsezoekers met een paspoort terugsturen (stuk 13, verklaring DVZ verzoekster, punt 24). Haar echtgenoot verklaarde echter dat hij alle paspoorten kwijtgeraakte op 15 augustus 2015, toen ze hun rugzak overboord moesten gooien van de smokkelaar tussen Turkije en Griekenland. Aldus wordt de indruk gewekt dat verzoekers nog steeds over hun paspoorten beschikken, maar deze bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties, aangezien hierin mogelijks gegevens terug te vinden zijn die niet stroken met hun verklaringen over het tijdstip waarop zij hun land van herkomst verlieten of de door hen gevolgde reisroute.

Verzoekers voeren aan dat hun dochter getuige is geweest van twee aanslagen in de buurt van haar school waarbij schoolgenoten omkwamen. Ook verzoekers' zoon I. zou getuige zijn geweest van een aanslag in de wijk al-Sha'ab in Bagdad en sindsdien zeer angstig en gevoelig zijn voor plotse geluiden. Na aankomst in België zou hij problemen met eten hebben vertoond en met uitdroging in het ziekenhuis zijn opgenomen. Daarnaast zouden verzoekers hebben gemerkt dat zijn taalontwikkeling achterliep en zijn gedrag vragen oproep. Verzoekers wijzen erop dat in het asielcentrum met de nodige opvolging is gestart. Volgens de logopediste die verzoekers' zoon behandelde zijn er aanwijzingen dat hij aan het posttraumatisch stresssyndroom lijdt en dat traumatische ervaringen geleid hebben tot een blokkade op taalkundig niveau (stuk 22A gevoegd bij het verzoekschrift). Inmiddels zou ook al contact zijn opgenomen met een neuropsychiater en een kinderpsycholoog teneinde I. op gepaste wijze te begeleiden (stuk 23 gevoegd bij het verzoekschrift). Volgens verzoekers is het duidelijk dat hun zoon I. zwaar getraumatiseerd is door de persoonlijke confrontatie met het geweld in Bagdad en dat dit, gelet op zijn jonge leeftijd, een enorme invloed heeft gehad op zijn ontwikkeling. Zij menen dat het van het grootste belang is dat I. verder kan opgroeien in een veilige, stabiele omgeving om met de verwerking van het opgelopen trauma te kunnen beginnen en een verdere verslechtering van zijn toestand te vermijden. In deze omstandigheden achten zij het terugsturen van hun zoon naar een omgeving van escalerend geweld een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet en menen zij en hun gezin aanspraak te maken op de subsidiaire beschermingsstatus.

Er dient hoe dan ook te worden vastgesteld dat verzoekende partijen hun beroep voor de RvV niet (mede) in naam van hun kinderen, wiens rechten zij geschonden achten, hebben ingesteld.

Waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 24 van het Handvest, kan voorts worden opgemerkt dat de algemene bepaling dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad benadrukt dat de bepalingen van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat

verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd, zodat verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig kunnen invoeren.

Ook moet worden opgemerkt dat de asielprocedure niet kan worden aangewend met het oog op het ontvangen van een medische behandeling in België. Indien verzoekers van oordeel zijn dat zij in hun land van herkomst niet over de mogelijkheid beschikken hun zoontje op adequate wijze te laten behandelen voor de problemen die werden vastgesteld door medische hulpverleners in België en zij een verblijfsmachtiging wensen te bekomen teneinde van een adequate behandeling in België te genieten, dienen zij de daartoe geëigende procedure te volgen en een aanvraag van machtiging tot verblijf in te dienen op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Bij het besluit van de logopediste dat verzoekers' zoontje een taalachterstand heeft opgelopen ten gevolge van een traumatische gebeurtenis moet de kanttekening worden geplaatst dat zij aangeeft niet over de expertise van een psycholoog te beschikken en klaarblijkelijk de moedertaal van het kind, zijnde het Arabisch, niet beheerst. Zij adviseert dan ook dat het kind zou worden opgevolgd door een psycholoog of kinderpsychiater in het Arabisch of in aanwezigheid van een tolk die deze taal beheerst. Uit het verslag van de dienst Pediatrie en Neonatologie van het Centre Hospitalier de Wallonie picarde van 28 januari 2016 (stuk 22B) blijkt dat verzoekers' zoontje gedurende een drietal dagen werd opgenomen ter behandeling van bij hem vastgestelde dehydratatie. Enig verband met traumatische ervaringen die het kind in zijn land van herkomst zou hebben meegemaakt kan hieruit evenwel niet blijken.

Verzoekers voeren tevens aan dat verzoekster met ernstige psychologische problemen kampt ten gevolge van het verlies van haar broer in de strijd tegen IS, de persoonlijke vervolging die ze onderging en de hoger beschreven problemen met haar zoontje. Zij zou tot op heden medicatie nemen ter behandeling van haar problemen, die in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst alleen maar zouden verergeren. Ter staving voegen verzoekers een verslag van een psychiater van 2 oktober 2016 (stuk 21).

De Raad herhaalt in dit verband dat de asielprocedure niet bedoeld is om een verblijfsrecht te bekomen met het oog op het genieten van een medische behandeling, en dat verzoekster daartoe desgewenst een aanvraag kan indienen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verder dient te worden vastgesteld dat de diagnose van de psychiater niet gebaseerd blijkt op een neuropsychologisch onderzoek maar louter op de verklaringen van verzoekster en dat daarin niets wordt gesteld omtrent de mogelijke oorzaken van de psychologische klachten, laat staan dat hieruit enig verband kan blijken met de door verzoekster voorgehouden persoonlijke vervolgingsfeiten. Blijkens het verslag was er reeds tijdens de tweede consultatie, twee maand na de eerste, een verbetering merkbaar wat betreft verzoeksters depressieve gevoelens en slapeloosheid en was zij niet aanwezig op haar derde afspraak. Verzoekster laat daarenboven na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze haar psychische problemen haar verklaringen zouden hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissingen.

De door verzoekers ter zitting van 17 maart 2017 neergelegde stukken kunnen aan het bovenstaande geen afbreuk doen. Waar verzoekers aanvoeren dat zij twee attesten neerleggen betreffende de psychologische toestand van hun zoontje, stelt de Raad vast dat het om de verklaringen gaat van twee artsen die op een geneesmiddelenvoorschrift werden aangebracht. Hieruit blijkt hoe dan ook niet dat de mentale toestand van hun zoontje hem aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet zal blootstellen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Met betrekking tot de stelling dat een terugkeer naar Irak voor verzoekers' zoon als een onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing moet worden beschouwd in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, moet er nog op worden gewezen dat de Raad zich *in casu* niet uitspreekt over een verwijderingsmaatregel. Overigens wordt deze stelling niet aangetoond.

Het louter verwijzen naar het feit dat er rekening moet worden gehouden met de bijzondere kwetsbaarheid, dan wel het hoger belang van het kind, volstaat niet. Verzoekers dienen concreet aannemelijk te maken dat hun twee minderjarige kinderen bij een terugkeer naar Irak moeten vrez

voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, *quod non*.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Betreffende de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan worden opgemerkt dat het niet ter betwisting staat dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van voormeld artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder middels een aanvullende nota van 7 maart 2017 en getiteld "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" waarvan de referentie werd opgenomen in de bronnenlijst van de door verweerder bijgebrachte COI Focus "*Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 februari 2017, dateert van 14 november 2016, en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van de individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich blijkens het voorgaande tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, zoals aangereikt door verzoekers en verweerder en zoals opgenomen in het administratief dossier, kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in

Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40; zie ook het document inzake vrijwillige terugkeer in het administratief dossier).

UNHCR maakt er nergens melding van dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. De onrust van de lente 2016 is geluwd gelet op de successen van het Iraakse leger en de PMU.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden

verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiietische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

2.9. Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift om de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF